

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobkyně: **L.T.B.C., spol. s.r.o.**, se sídlem Limuzská 2110/8, Praha 10, proti žalovanému: **Celní ředitelství v Hradci Králové**, se sídlem Bohuslava Martinů 1672/8a, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 8. 2006, č. j. 10474-04/06-0601-21, ve věci uložení pokuty za správní delikty v oblasti spotřební daně, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 11. 6. 2007, č. j. 30 Ca 70/2006-36,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 11. 6. 2007, č. j. 30 Ca 70/2006 - 36, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), kterým byla vyslovena nicotnost jeho rozhodnutí ze dne 4. 8. 2006, č. j. 10474-04/06-0601-21. Předmětným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu Svitavy (dále jen „celní úřad“), ze dne 22. 5. 2006, č. j. 2187-05/06-1161-021. Žalobkyně svým odvoláním brojila proti rozhodnutí Celního úřadu Svitavy ze dne 22. 5. 2006, č. j. 2187-05/06-1164-021, jímž jí byla uložena pokuta ve výši pět milionů korun českých za správní delikty uvedené v § 135b odst. 1 písm. a) a g) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění účinném pro posuzované období (dále jen „zákon o spotřebních daních“).

Krajský soud dospěl k závěru, že pokud stěžovatel ve výrokové části rozhodnutí uvedl nesprávné rozhodnutí (chyba v čísle jednacím), v důsledku čehož v odvolacím řízení potvrdil zcela jiné rozhodnutí, než rozhodnutí, kterým byla žalobkyni uložena pokuta, jedná se o rozhodnutí, které je pro svou vnitřní rozpornost a nevykonatelnost nicotné. Krajský soud v odůvodnění uvedl, že bylo-li v dané věci rozhodováno celními orgány

o správním deliktu, platil pro toto řízení v souladu s § 320 odst. 1 písm. b) bod. 1. zákona č. 13/1993 Sb., celního zákona, v platném znění, zákon č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Dle ustanovení § 69 odst. 1 správního řádu musí písemné vyhotovení rozhodnutí obsahovat číslo jednací, přičemž jde o náležitost, jejímž cílem je individualizování a tím i vzájemné odlišení správních aktů, s nimiž jsou spojeny vznik, změna či zánik práv a povinností účastníků řízení. Výroková část rozhodnutí je přitom právě jeho jádrem, jímž se tato konkrétní práva či povinnosti účastníků řízení určují. Krajskému soudu proto nezbylo, než podle ustanovení § 76 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) vyslovit nicotnost napadeného rozhodnutí.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje kasační námitku ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) a a) s. ř. s., neboť má zato, že předmětný rozsudek trpí nedostatkem důvodů a spočívá na nesprávném posouzení právní otázky soudem, a je proto nezákonný. Nesprávné posouzení právní otázky spatřuje stěžovatel v tom, že krajský soud zde aplikoval celní předpisy, ačkoliv projednávaná věc se týká výlučně zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních. Krajským soudem citované ustanovení celního zákona dopadá pouze na řízení ve věcech celních a jiných správních deliktů. V projednávané věci nejde ani o delikt celní, ani o jiný správní delikt, ale o správní delikt dle zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních. Použití správního řádu pro tato řízení upravovalo ustanovení § 135a) zákona o spotřebních daních, ve znění zákona č. 237/2004 Sb. Nicotnost správního rozhodnutí vyslovuje soud dle § 77 odst. 2 správního řádu. Dle tohoto ustanovení však krajský soud vůbec nepostupoval, v čemž stěžovatel spatřuje nejzávažnější nesprávnost v posouzení právní otázky. Soud našel pro vyslovení nicotnosti vlastní formální důvody, čímž rozhodl mimo rámec stanovený správním řádem, a to za situace, kdy se žalobkyně vyslovení nicotnosti v žalobním návrhu nedomáhala.

Nedostatek důvodů rozhodnutí pak stěžovatel spatřuje v tom, že krajský soud v rozporu s § 77 odst. 2 správního řádu, jakož i v rozporu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (sjednocující stanovisko č. 793/2006 Sb. NSS) neposuzoval intenzitu předmětné vady. Domnívá se, že o absenci intenzity pro vyslovení nicotnosti v projednávané věci svědčí to, že žalobkyně byla (a to i v přezkumném řízení před Generálním ředitelstvím cel) srozuměna s tím, jaké rozhodnutí je v odvolacím řízení přezkoumáváno. Zjevná chyba v psaní na posledním místě numerického kódu Celního úřadu Svitavy nemůže vzhledem k dalšímu obsahu výroku rozhodnutí (datum, označení věci, ve které bylo rozhodováno, označení, kdo rozhodoval) způsobit záměnu s jiným rozhodnutím. Nicotnými rozhodnutími jsou především taková rozhodnutí, která se odvolávají na neplatné právní normy, rozhodnutí ukládající povinnosti, při jejichž plnění by byl spáchán trestný čin, rozhodnutí s nesrozumitelným výrokem, rozhodnutí ukládající splnění povinnosti v nereálném termínu, rozhodnutí, která nemají předepsanou písemnou formu, či rozhodnutí vydaná bez jakéhokoliv právního podkladu. Ryze formální vada nemůže svou intenzitou postačit k vyslovení nicotnosti.

Na základě shora uvedených skutečností stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalobkyně uvádí, že soudní přezkum požadovala s ohledem na meritum věci, vyslovení nicotnosti nežádala. Dle ustanovení § 4 odst. 5 písm. h) zákona č. 185/2004 Sb., o Celní správě České republiky, celní ředitelství přezkoumává podle zvláštních právních předpisů rozhodnutí vydaná celními úřady ve svém územním obvodu. Ve smyslu ustanovení § 135e odst. 4 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních v aktuálním platném znění, je příslušným k projednání věci orgán, který tvrzené porušení povinnosti nebo zákazu zjistí jako první. V předmětném případě byl tímto orgánem Celní úřad Svitavy, podřízený stěžovateli. Ve smyslu ustanovení § 135e odst. 8, části čtvrté, cit. zákona, se zákon o správě daní a poplatků použije pouze pro účel vybírání a vymáhání již uložených pokut, nikoliv při jejich ukládání. Užití správního řádu není citovaným zákonem o spotřebních daních explicitně řešeno. Proto závaznou procesní normou, upravující práva a povinnosti celních orgánů a dotčených osob podezřelých z porušení zákona o spotřebních daních, může být pouze správní řád. Ostatně z výroku rozhodnutí celních orgánů je zřejmé, že celní úřad i stěžovatel postupovali dle správního řádu. Žalobkyně žádá, aby stěžovatel v rámci kasačního řízení transparentně vymezil rozdíl mezi správním deliktem a jiným správním deliktem a dále aby s ohledem na zásadu zákonnosti a zásadu obecně povolovací vysvětlil, co se rozumí sdělením, že rozhodování ve smyslu ustanovení § 135a zák. č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění zákona č. 237/2004 Sb., je „ustálenou rozhodovací praxí“.

K námitce týkající se aplikace ustanovení § 77 odst. 2 správního řádu žalobkyně uvádí, že dle citovaného ustanovení vyslovuje soud nicotnost rozhodnutí z důvodu jeho právní či faktické neuskutečnitelnosti. Krajský soud srozumitelně uvedl, z jakého důvodu vyslovuje nicotnost napadeného rozhodnutí. Podle ustanovení § 74 odst. 1 správního řádu je rozhodnutí o uložení pokuty vykonatelné nabytím právní moci, aby bylo možné stíhat účastníci řízení vykonatelností prvoinstančního správního aktu. V případě podání řádného opravného prostředku pak musí být o takovém aktu nejprve zákonem stanoveným způsobem rozhodnuto. Ve prospěch tvrzení stěžovatele je třeba uvést, že žalobkyně nezpochybňuje, že žalobou napadené rozhodnutí se vztahuje k rozhodnutí, kterým jí byla uložena sankce pokuty, na druhé straně ovšem namítá, že vzhledem k nesprávnému označení je sporné, zda je takové rozhodnutí ve výroku dostatečně individualizováno a zda je lze považovat za právně natolik bezvadné, aby jím mohla být ukládána povinnost finančního plnění a vyvozována odpovědnost za delikt ní jednání. Pokud jde o stěžovatelem zmiňované přezkumné řízení před Generálním ředitelstvím cel, žalobkyně zdůrazňuje, že jí toto bylo odepřeno s odůvodněním, že neexistují zákonné důvody pro jeho zahájení, a proto jsou informace stěžovatele zcela zavádějící a nepravdivé.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. řádně zastoupen. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), a zkoumal při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Ze spisového materiálu vyplývá, že rozhodnutím ze dne 7. 4. 2006, č. j. 2187-03/06-1164-021, oznámil Celní úřad Svitavy jako věcně a místně příslušný celní orgán dle ustanovení § 5 odst. 3 písm. g) zákona č. 185/2004 Sb., o Celní správě České republiky, a § 135e odst. 4 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o spotřebních daních“), žalobkyni, že na základě ustanovení § 46 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zahajuje řízení ve věci projednání správního deliktu dle § 135 b) odst. 1 písm. a) a g) zákona o spotřebních daních, neboť na základě v rozhodnutí citovaných protokolů ze dne 30. 3. 2006 existuje důvodné podezření, že se žalobkyně dopustila správního deliktu způsobem uvedeným v ustanovení § 135b zákona o spotřebních daních. Současně žalobkyni poučil, že v tomto řízení jí může být uložena pokuta ve výši 10 mil. Kč dle § 135b) odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních a pokuta ve výši 1 mil. Kč, jde-li o správní delikt dle § 135b odst. 1 písm. g) cit. zákona. Z důvodů rychlosti a hospodárnosti správního řízení spojil celní úřad správní spisy týkající se zjištění, vyplývajících z jednotlivých protokolů na základě ustanovení § 140 správního řádu ke společnému řízení (usnesení ze dne 7. 4. 2006, č. j. 2187-02/06-1164-021). Současně dle § 36 odst. 3 správního řádu poučil žalobkyni o možnosti vyjádřit se k předloženým zjištěním, tj. k podkladům rozhodnutí a na základě ustanovení § 39 odst. 1 správního řádu ji vyzval k předložení případných důkazních prostředků či návrhů. Po následně provedeném řízení uložil celní úřad žalobkyni dle ustanovení § 135b odst. 3 písm. a) a c) zákona o spotřebních daních pokutu ve výši pět milionů korun českých rozhodnutím ze dne 22. 5. 2006, č. j. 2187-05/06-1164-021, když dospěl k závěru, že žalobkyně se dopustila správního deliktu porušením právní povinnosti stanovené v § 114 odst. 2 zákona o spotřebních daních, když dne 27. 7. 2005 skladovala ve své provozovně na adrese Řídký 22, Litomyšl, tabákové výrobky Golem a César v množství 16 439,80 kg, které nebyly značeny tabákovou nálepkou. Naplnila tak svým jednáním skutkovou podstatu uvedenou v § 135b odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních. Dále se dopustila správního deliktu porušením právní povinnosti stanovené v § 114 odst. 2 zákona o spotřebních daních, když dne 9. 12. 2005 a 19. 1. 2006 skladovala ve své provozovně na adrese Řídký 22, Litomyšl, tabákové výrobky Golem, které nebyly značeny tabákovou nálepkou. Tímto jednáním naplnila skutkovou podstatu správního deliktu, která je uvedena v § 135b odst. 1 písm. g) zákona o spotřebních daních. Následné odvolání podané žalobkyní stěžovatel zamítl rozhodnutím, jehož nicotnost byla vyslovena krajským soudem v napadeném rozsudku.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem a tvrdí, že v posuzovaném případě nejde ani o delikt celní, ani o jiný správní delikt, ale o správní delikt dle zákona o spotřebních daních. Nepostupoval proto dle celních předpisů, jak nesprávně uvádí krajský soud, nýbrž dle zákona č. 353/2003 Sb., ve znění zákona č. 237/2004 Sb., jehož ustanovení § 135a) použití správního řádu pro tato řízení stanoví. K této námitce Nejvyšší správní soud uvádí, že při ukládání sankcí za správní delikty, upravené zákonem o spotřebních daních byl postup dle správního řádu zakotven přímo v zákoně o spotřebních daních, to však pouze do 30. 6. 2005, neboť předmětné ustanovení bylo s účinností od 1. 7. 2005 zrušeno zákonem č. 217/2005 Sb., který současně vložil do zákona o spotřebních daních novou čtvrtou část, nazvanou Přestupky a správní delikty. Zákon o spotřebních daních přímou aplikaci správního řádu na řízení o správních deliktech nestanovil, výslovně se tak stalo až zákonem č. 575/2006, účinným od 1. 1. 2007.

Nejvyšší správní soud nesdílí stěžovatelův závěr, že v předmětu věci nešlo o tzv. jiný správní delikt. Deliktním je jen takové porušení povinností (konání či opomenutí), které konkrétní zákon takto označuje. Rozlišovacím kritériem mezi jednotlivými druhy deliktů podle závažnosti (ať už jde o trestné činy, přestupky, jiné správní delikty či delikty disciplinární nebo pořádkové) je míra jejich typové společenské nebezpečnosti vyjádřená ve znacích skutkové podstaty, u jiných správních deliktů a disciplinárních deliktů pak ještě okruh subjektů, které se deliktu mohou dopustit. Výstižně to stanoví zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“), v § 2 odst. 1, který definuje přestupek jako zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin. Jiné správní delikty jsou svou povahou nejbližší právě přestupkům. S ohledem na výše uvedené bylo možno aplikaci správního řádu na předmětné řízení dovodit z ustanovení § 320 odst. 1 písm. b) bod. 1 celního zákona. Dle názoru kasačního soudu je však pro posouzení věci rozhodná zcela jiná otázka, a to, zda uvedení jedné nesprávné číslice na místě numerického kódu Celního úřadu Svitavy ve výrokové části napadeného rozhodnutí stěžovatele je či není způsobilé vyvolat nicotnost tohoto rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud nesouhlasí s námitkou spočívající v tvrzení, že krajský soud měl při vyslovení nicotnosti postupovat dle § 77 odst. 2 správního řádu a pokud nalezl pro vyslovení nicotnosti vlastní formální důvody, rozhodl mimo rámec stanovený správním řádem, a to navíc za situace, kdy se žalobkyně vyslovení nicotnosti v žalobním návrhu nedomáhala. Podle § 77 odst. 2 správního řádu se za důvody nicotnosti považují vady, které činí rozhodnutí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jiné vady, pro něž nelze správní akt vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Nicotnost z těchto důvodů může vyslovit pouze soud, a to podle příslušných ustanovení soudního řádu správního. Tím ovšem není dotčena pravomoc soudů ve správním soudnictví stanovená v § 76 odst. 2 s. ř. s., dle kterého dospěje-li soud k názoru, že rozhodnutí je nicotné, potom jeho nicotnost svým výrokem v rozsudku deklaruje, a to nejen k námitce žalobce, ale i z úřední povinnosti; toto pojetí se posléze důsledně promítá i do § 109 odst. 3 s. ř. s. ukládajícího Nejvyššímu správnímu soudu povinnost i nad rámec důvodů uplatněných stěžovatelem v kasační stížnosti přihlížet k tomu, že napadené rozhodnutí správního orgánu je nicotné.

Nejvyšší správní soud již mnohokrát konstatoval, že nicotnost a nezákonnost správního aktu považuje za vzájemně odlišné kategorie s vlastním obsahem, rozdílnými předpoklady uplatnění a dopady na soudní přezkum. Následky nicotnosti nelze svévolně spojovat s instituty jinými, nýbrž je naopak třeba vykládat nicotnost restriktivně a s přihlédnutím k jejímu smyslu, jímž je odstranění rozhodnutí, která nikdy nemohla být respektována. Nezákonnost úkonů, kterých se správní orgán může v řízení dopustit, může být různé intenzity, např. neuvedení data na protokolu o jednání je vadou jiné intenzity oproti provedení důkazu bez přítomnosti účastníka řízení, případně oproti ještě závažnějšímu vyměření sankce po zákonem stanovené lhůtě. Za nicotná rozhodnutí byla v minulosti (např. *Hoetzel, J.: Československé správní právo*, Praha, 1934, s. 268 a násl.) považována rozhodnutí, „která po právu vůbec neexistují“, tj. rozhodnutí, která trpí absolutní věcnou nepřislusností rozhodujícího orgánu (uložení pokuty za celní delikt

energetickou inspekci), rozhodnutí adresovaná někomu, kdo neexistuje, nebo rozhodnutí ukládající absolutně nemožné plnění. Naopak za akty nikoliv nicotné (absolutně neplatné) ale nezákonné (naříkatelné) Hoetzel považuje akty, které byly vydány kolektivním orgánem v jiném nežli předepsaném složení (nesprávné složení zastupitelstva). Je tedy zřejmé, že pevná hranice neexistuje, danou otázku lze řešit pouze výkladem. Ostatně i z usnesení Ústavního soudu ze dne 5. 5. 2004, sp. zn. II. ÚS 770/02, publikovaném pod č. 28 Sb. n. u. US, sv. 33, str. 495, které se problematikou nicotnosti zabývalo velmi podrobně, vyplývá, že dovození nicotnosti určité vady správního aktu je otázkou výkladu.

V českém právním řádu tedy obecné vymezení vad, které způsobují vždy nulitu (nicotnost) správního aktu, neexistuje, proto je třeba tyto vady dovozovat především z judikatury a podpůrně z teorie správního práva. Judikatura i teorie shodně uvádějí, že o paakt jako správní akt, který nevyvolává jím zamýšlené účinky, jde tehdy, jsou-li jeho vady zásadní a je zřejmé, že na něj „nelze hledět“ jako na správní akt. Se stěžovatelem tak lze souhlasit v tom, že teorie i soudní judikatura považuje za nicotný správní akt pouze akt, který trpí vadami takové intenzity, že již vůbec nelze o správním aktu hovořit. Skutečnost, že stěžovatel uvedl ve výrokové části napadeného rozhodnutí číslo jednací ve tvaru „2187-05/06-1161-021“ na místo „2187-05/06-1164-021“, a dopustil se tedy pochybení v numerickém kódu Celního úřadu Svitavy, představuje vadu rozhodnutí, avšak dle názoru kasačního soudu zjevně nikoliv natolik intenzivní, že by po účastnících nebylo možno spravedlivě žádat, aby rozhodnutí respektovali.

Obsahové náležitosti rozhodnutí jsou uvedeny v § 68 správního řádu, dle kterého správní rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků. Formální náležitosti písemného vyhotovení správního rozhodnutí obsahuje ustanovení § 69 správního řádu. Výroková část může obsahovat jeden nebo více výroků, přičemž výrok v sobě nese autoritativní úpravu práv a povinností, která představuje vlastní materializaci správního aktu jako hmotné vyjádření rozhodnutí o jedné věci. Ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, označení účastníků, lhůta ke splnění ukládané povinnosti, případně jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění, a výrok o vyloučení odkladného účinku.

Číslo jednací patří mezi tzv. formální náležitosti písemného vyhotovení správního rozhodnutí stanovené v § 69 správního řádu. Prvotní význam označování rozhodnutí číslem jednacím je v každém případě jeho individualizace, tj. odlišení od jiných rozhodnutí vydaných totožným správním orgánem ve stejný den. Dále tímto správní řád reaguje na zákon č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě, a prováděcí vyhlášku k tomuto zákonu č. 646/2004 Sb., o podrobnostech výkonů spisové služby. Podle § 5 odst. 2 citované vyhlášky se dokumenty vzniklé z úřední činnosti subjektu, který má podle uvedeného zákona o archivnictví a spisové službě povinnost vykonávat spisovou službu, označují záhlavím s jeho názvem a sídlem a číslem jednacím. Číslo jednací podle § 2 odst. 10 cit. vyhlášky obsahuje vždy zkratku označení toho, kdo má ze zákona povinnost vykonávat spisovou službu, případně jeho organizační jednotku, pořadové číslo zápisu dokumentu v podacím deníku a označení kalendářního roku,

ve kterém je dokument evidován. To samozřejmě neznamená, že nemůže obsahovat i jiná označení, než shora uvedená.

Pochybení v numerickém kódu celního úřadu tak představuje zřejmou nesprávnost v písemném vyhotovení rozhodnutí, která ovšem sama o sobě nemůže vyvolat důsledky, ke kterým dospěl krajský soud. Jak z výrokové části napadeného rozhodnutí, tak z jeho obsahu a koneckonců i z žalobních bodů je zcela zřejmé, že pochybení v numerickém kódu čísla jednacího nemělo a ani nemohlo samo o sobě vyvolat pochybnosti, že stěžovatel v rámci odvolacího řízení rozhodl o zcela jiném rozhodnutí orgánu prvního stupně. Naopak z napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé, že stěžovatel rozhodl na základě řádně podaného odvolání a v rámci odvolacího řízení potvrdil rozhodnutí Celního úřadu Svitavy, jímž byla účastníci řízení uložena pokuta ve výši pět miliónů korun českých, za správní delikty stanovené v ustanovení § 135b odst. 1 písm. a) a g) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních podle § 135b odst. 3 písm. a) a c) zákona o spotřebních daních, kterých se dopustila porušením právní povinnosti stanovené v § 114 odst. 2 zákona o spotřebních daních. Vzhledem k tomu, že stěžovatel téhož dne nevydal jiné rozhodnutí o odvolání žalobkyně, nevznikla ani nejistota o předmětu řízení, uvedení chybné číslice v čísle jednacího rozhodnutí tedy nemohlo vyvolat pochybnosti o obsahu upravených práv a povinností.

Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že zatímco nicotný akt nelze měnit a nelze jej zhojit ani uplynutím času, opravu zřejmých nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí (a to i zřejmých nesprávností výrokové části rozhodnutí) je možné dle § 70 správního řádu provést jak z moci úřední, tak na požádání účastníka řízení. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že následnou opravou numerického kódu čísla jednacího nemůže dojít k obsahové změně napadeného rozhodnutí ani k nápravě věcných či právních vad napadeného rozhodnutí. Ze všech uvedených důvodů se nelze ztotožnit se závěrem krajského soudu, dle něhož uvedení chybné číslice v označení čísla jednacího napadeného rozhodnutí v daném případě způsobilo nicotnost tohoto rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud proto v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V tomto řízení je krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, který byl vysloven výše v odůvodnění tohoto rozhodnutí.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. března 2008

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu